

БИЛТЕН

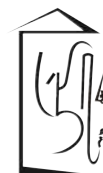
ДАНАС НА РЕПЕРТОАРУ
БЕЛА ГРИВА
Шабачко позориште

ШАБАЧКО
ПОЗОРИШТЕ

ПОКРОВИТЕЉИ ФЕСТИВАЛА

Свечано отворен 12. Фестивал “Мали Јоаким” У СЛАВУ ТЕАТРА ЗА ДЕЦУ И МЛАДЕ

ИВАНА НЕДЕЉКОВИЋ И МИОДРАГ ДИНУЛОВИЋ

Позоришном представом „Страхиња” 1. новембра отворен је 12. фестивал представа за децу и младе професионалних позоришта Србије „Мали Јоаким”. У организацији Заједнице професионалних позоришта Србије и Првог приградског позоришта – Пулс театра, као домаћина, од 1. до 8. новембра млада позоришна публика, стручна јавност и заинтересовани грађани имаће прилику да одгледају осам најбољих представа из позоришта јужно од Саве и Дунава. Седам такмичарских комада, један у част награђених и пратећи програми даће пресек позоришне продукције намењене деци и омладинској популацији.

Фестивал је отворио Миодраг Динуловић, председник Заједнице професионалних позоришта Србије и управник Краљевачког позоришта.

– „Мали Јоаким” је радост целог града и празник све деце. И не само деце Лазареваца већ и шире. Јоаким Вујић је донео позориште у Србију, био је отац српског позоришта. Желим вам диван фестивал, а свим колегама срећу на сцени. Нека „Јоакимов” пламен осветли сваки мрак. „Јоакиму” желим да порасте, да буде велики, али да никада не престане да се игра, а свима нама радост игре. Добро дошао, „Јоакиме”, поново у Лазаревац – на отварању је, поред осталог, рекао Динуловић, подсећајући на развој „Малог Јоакима”, који је кроз тежњу да се ојача сцена намењена деци и младима израстао из великог Фестивала професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић”, који такође организује Заједница професионалних позоришта Србије.

Како по обичају „Малог Јоакима” отвара домаћин, Лазаревчани су извели „Страхињу”, представу коју је по мотивима романа Јасминке Петровић „Ово је најстрашнији дан у мом животу”, а у драматизацији Жељка Хубача, режирала Шари Сабел Странд-марк. Низ такмичарских представа наредних дана настављаће ансамбли из Шапца, Крагујевца, Ниша,

Новог Пазара и Лесковца, док ће у завршници Краљевачко позориште играти у част награђених. Ово-годишњу селекцију „Малог Јоакима” потписује позоришна редитељка Анђелка Николић.

– Веома ми је драго што смо домаћини 12. „Малог Јоакима” јер ми ове године обележавамо десет година откако смо институционализовани. Пре једне деценије наше позориште је добило статус професионалног, мада ми и пре тога нисмо били аматерско позориште, већ од почетка професионални театар. Истовремено, ово је и потврда колега да све што радимо има смисла – у изјави за медије рекла је Ивана Недељковић, директорка Пулс театра и директорка 12. „Малог Јоакима”, која је подсетила да је лазаревачки театар 2013. године био домаћин 49. фестивала професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић”.

Уз сваки комад овогодишњег „Малог Јоакима” препоручен је узраст гледалаца. За генерације које нису покривене такмичарским делом биће одигране представе ван конкуренције. Округле столове након представа водиће Анђелка Николић, селекторка. За оне који не могу да присуствују домаћин ће преко друштвених мрежа омогућити директан пренос разговора, као и могућност одложеног праћења.

О наградама ће одлучивати стручни жири. Чине га др Миливоје Млађеновић, Љубица Бељански Ристић и Драгана Милошевски Попова. Такође, формирана је и референтна група деце која ће на крају „Малог Јоакима” по својим критеријумима изабрати најбоље.

Дванаесто издање фестивала подржали су Министарство културе и информисања Републике Србије и Секретаријат за културу Града Београда. Градска општина Лазаревац је помогла да се деца са територије целе општине превезу и тако присуствују програмима.

Милеса Караџић

Ликовност и позориште

Поводом деценије рада Пулс театра у галерији „Симонида” постављена је ретроспективна изложба плаката награђиваних представа или оних које су учествовале на значајним фестивалима. Део пратећег програма чини и „Пандорина кутија”, изложба радова уметнице Бисерке Петровић, која је инспирацију пронашла на лицима лазаревачких глумаца. Слике су изложене у галерији „Савременици”.

ИЗВЕШТАЈ СА ОКРУГЛОГ СТОЛА

Први Округли сто 12. Фестивала Мали Јоаким је одржан након извођења представе СТРАХИЊА и на њему су учествовали сви позоришни ствараоци, гости Фестивала и део публике.

Почињући разговор, Анђелка Николић (водителј Округлих столова) је покренула сва питања везана за представу: неочекивана тема, померање граница у позоришту, однос са редитељком, начин рада, избор узраста деце-гледалаца и још низ питања.

Конкретни одговори учесника у стварању представе су отворили многа питања и присуствовали смо живом, занимљивом и динамичном разговору.

Ивица Клеменц је говорио о сталном разговору са редитељком о разликама међу децом у Шведској и код нас, о сукобима мишљења, али и сагласности о коначном изгледу представе. "Мислим да су у публици били млађи клинци, али савремена су наша деца."

Димитрије Стајић, главни глумац у представи, је истакао да су играли експериментални комад намењен "тинејџ" групи и да је било компликовано дочарати све недоумице једног четрнаестогодишњака. "Ја сам се присећао свога понашања из тог времена", рекао је.

О дотицању табу тема у позоришту, о новом жанру и начину доношења приче, као и проблему представљања ликова је говорила глумица Јелена Цвијетић, која у представи игра мајку/осећање 1. Истакла је да су се базирали на покрет, да тема није табу, али је у позоришту нова и да се мора водити рачуна који узраст може схва-

тити причу о самоубиству и свим проблемима одрастања. "Мислим да је ово била добра форма за овај садржај", констатовала је Јелена. Конструктивна и занимљива дискусија је потврдила значај теме и успешност представе, али и да позориште мора водити рачуна о узрасту који је може правилно прихватити.

Колико је важно присуство родитеља, педагога и свих старијих у одрастању, у тим годинама осетљивих тренутака и "говора хормона", истакао је Дарко Бјековић (просјак у представи) додајући да ову представу треба сви да гледају.

Љубиша Баровић (Шабачко позориште) и Лазар Максић (Пулс театар) сматрају да се деца врло рано сусрећу са свим темама, а "бомбардована" су насиљем преко разних видео игрица коришћењем нових технологија.

Конструктивна и занимљива дискусија је потврдила значај теме и успешност представе, али и да позориште мора водити рачуна о узрасту који је може правилно прихватити.

Театролог Миливоје Млађеновић је говорио о важности приступа теми и да се мора знати којој групацији гледалаца је намењена, уз уважавање става редитељке да нема забрањених тема. "Истакнуто је осетљиво питање и ово је озбиљан почетак Малог Јоакима!"

Разговарало се о различитим перцепцијама, о тешкоћама у раду кад се све игра из визуре главног јунака, о спонтаности и међусобној помоћи (колективност представе), о улози звука, редитељкином инсистирању на жанру: цртани филм и тренду "покрет у свему и свуда."

На крају продуцент Ивана Недељковић: "Ово је универзална прича о одрастању и сазревању које је некад болно и стресно, а Пулс театар има осећај за публику и има добру сарадњу са вртићима и школама."

И реч председника Заједнице професионалних позоришта Србије, редитеља Миодрага Динуловића: "Љубав је најважнија!", уз истицање да се све више отварају овакве теме, да их треба играти и гледати, а ово је "естетизована представа и одлична глума. Браво!"

Радмила Булатовић

Димитрије Стајић у улози Страхиње

ПОЗОРИШНА СЦЕНА ЗА ТИНЕЈЦЕРЕ КОД НАС НЕ ПОСТОЈИ

Представа Страхиња која је отворила 12. Малог Јоакима недавно је имала своју премијеру. Будући да сте недавно завршили академију, какво је искуство за младог глумца био рад са шведском редитељком и глумачком екипом ПУЛС театра?

- Кад стижеш у неко туђе позориште и у неку већ екипу, у неки тим, онда имаш мало страх од тога како ће да те прихвате. Међутим, они су стварно сви предивни и тако су ме лепо прихватили и било је јако занимљиво да радим на пројекту кроз на енглеском. Шари је имала неку визију, неко свој жанр ове представе, како је она то звала цртани филм, у који смо се ми уклапали зато што глумац увек некако највише тежи реализму, да нешто природно одигра, што није била њена идеја. Њена идеја је била потпуно другачија. Ми смо увек ишли напред-назад са тим да смо ми хтели да дођемо до неког реализма, а она нас је увек вукла назад. Зато је, ја мислим, и трајао толико тај процес, док смо нашли неку средину између њене идеје и наше природности.

Колико сте успели да се поистоветите са Страхињом?

- Јако пуно. Књигу кад сам добио да читам, било ми је кроз невероватно колико идентичних ситуација сам нашао у књизи за које могу да кажем да сам исто доживео: и ситуације са бескућни-

цима, и неки проблеми у породици, и нека размишљања.. У принципу, играо сам себе пре седам година, покушавао сам да се сетим какав сам био у том периоду, колико сам био бунтован, колико сензитиван и налазио баланс између свега тога.

Да ли бисте ову представу препоручили и родитељима?

Ово јесте представа и за родитеље. Мислим да родитељи могу да виде у овој представи или бар да се подсете како то беше кад си тинејџер.

Кад говоримо о позоришту за младе, како видите сцену намењену тој популацији?

Не постоји. То је проблем. Постоји дечије позориште и вечерња сцена. Кад тинејџера занима позориште, он оде и гледа вечерње представе. Код нас је бар тако. Ја сам из Лесковца, имамо мало позориште, неку малу групу људи која иде у позориште и онда ако те занима позориште, идеш и гледаш вечерње представе.

Имали смо проблем са тим и са Шари зато што она није знала да ми немамо сцену за тинејџере и немамо такве представе. Имамо понекад, нешто се појави, али то брзо потроши своју публику.

Наталија Ђуровић

Наташа Гвозденовић

ОДРАСТАЊЕ У ФУРИОЗНОМ ТЕМПУ

Фестивал „Мали Јоаким“, дванаести по реду, отворила је представа „Страхиња“ Жељка Хубача, у режији младе шведске редитељке Шари Сабел Страндмарк, и у продукцији лазаревачког Пулс театра. Представа је настала по мотивима романа Јасминке Петровић „Ово је најстрашнији дан у мом животу“.

У представи играју: Димитрије Стајић, Маја Јовановић, Јелена Цвијетић, Александар Трмчић, Ана Ћук, Лазар Максић и Дарко Бјековић - играју самосвесно, усредсређени одговарајући са лакоћом на редитељски захтев да играју више ликова, односно да прелазе из улоге лика у улогу осећања. Глумци јасно прелазе из једног лика у други, са великом спонтаношћу изводе тај ни мало лак задатак, јер заправо стално играју на руну. Страхињу млади Димитрије Стајић игра убедљиво и зрело - наш јунак нас кроз своју приповест води снажно и аутентично тако да све време са њим саосећамо.

Јасминка Петровић роман пише у овој нашој стварности и тако га у позоришни текст претвара Жељко Хубач - ми смо све време у глави једног тинејџера који одраста у Србији ових, наших, дана - тако се суочавамо са тим да му је отац напустио посао новинара и пише роман, сину делује депресивно јер не излази из стана, мајка ћути о проблемима..... Елем, прича о Страхињи је прича и о нашој стварности.

Редитељка Шари Сабел Страндмарк нас поставља дословце у главу адолесцента, а тамо је наравно - галиматијас изазван хормонским бурмама и чињеницом да период одрастања колико год да са собом носи снажне страсти и велику способност да се разне ствари доживе и упију са великим интензитетом, несумњиво и боли. Наш се јунак суочава са могућношћу да му је мајка озбиљно болесна, што се срећно разрешава, заљубљује се тужно, па сретно, лутајући наилази на лекције које тражи и које га траже. Смештање радње у један бели сценски простор са пуно прореза кроз које ликови улазе и излазе (одлично

сценско решење Невене Шурлан) ставља нас у један апстрактни простор у којем видимо свет како га види Страхиња - нечију руку или ногу, измењен глас... Редитељка нас подсећа овим поступком да је све ствар нашег доживљаја колико год година имали, на послетку и Страхињина перспектива се мења када се заљуби...

Сценски покрет Ивице Клеменца је још један наративни ток који продубљује и оснажује игру глумца чинећи је још јаснијом, убедљивијом.

Костим Соње Которчевић прати причу дајући јој нову маштовиту димензију, једнако он прати стрпиовску атмосферу саме представе.

Представа „Страхиња“ која је сложена и духовита у исто време веома добро комуницира са младом публиком која је будно прати и одлично реагује на причу и игру. Ова представа јесте едукативна на један нетипичан начин, она вас не подучава, не објашњава се са вама, него интензивно доноси један свет на сцену наспрам којег се ви постављате. И уосталом, причу заокружује у пољупцу, као једној од првих лекција на путу одрастања.

Наташа Гвозденовић

Катарина Ђоковић

ДА ЛИ СМО СВИ МИ СТРАХИЊА?

Дванаести по реду Фестивал представа за децу и младе професионалних позоришта Србије „Мали Јоаким“ синоћ је у Лазаревцу, на сцени Првог приградског позоришта – ПУЛС театра, свечано отворен уз говоре Иване Недељковић, директорке ПУЛС театра, и Миодрага Динуловића, директора позоришта у Краљеву.

Већ пету годину за редом фестивал има стручни жири, који ове године чине: др Миливоје Млађеновић, театролог, Љубица Бељански-Ристић, позоришни педагог, као и Драгана Милошевска, позоришна редитељка. Они ће ове године одлучивати о чак 8 награда, међу којима је и специјална награда за неки од сегмената представа који није обухваћен другим наградама, на пример: култура говора, сценски покрет, дизајн лутака, маске и слично.

Прва представа која се на дванаестом по реду фестивалу одиграла одмах након отварања јесте представа „Страхиња“ у извођењу ПУЛС театра из Лазаревца. По мотивима романа Јасминке Петровић „Ово је најстрашнији дан у мом животу“, драматург Жељко Хубач је адаптирао текст под називом „Страхиња“, због којег се шведска редитељка Шари Сабел Страндмарк одлучила да дође у Србију.

Дело представља изврстан увид мисли, проматрања и (не)слажења једног четрнаестогодишњака у данашњем времену. Муке одрастања, улазак у пубертет и сва агонија пакленог неразумевања околине доводе дечака до питања „Како да се убијем?“. Након снажног крика од четири речи којим почиње нимало лака представа, делује као да се време у лазаревачкој сали зауставило. Пратимо дечију острашћеност према родитељима, који га не разумеју, али му са друге стране желе све најбоље и труде се да га одгајају на најбољи могући начин. Тиме штиклирамо разновразне теме психолога да је подршка често најбољи начин да те упропасте они који те највише воле. У тим сценама јасно увиђамо унутрашње расцепе дечака који се бесомучно труди да сам себе изведе на прави пут. Након представљања

своје породице, које бива непријатно, врло брзо и често Страхиња остаје сам на сцени, борећи се са гласовима, односно емоцијама родитеља које му као ехо одзвањају у глави. Да ли они њему значе?

Игра светала и наснимљеног звука представљају његово виђење ствари и делује као да је цела представа Страхињин угао у којем се не осећамо ни мало пријатно, јер смо свесни да у сваком тренутку можемо погубити један млад живот. Оно што представу „Страхиња“ раздваја од других представа намењеним тинејџерима, јесте горак укус тематике коју оставља.

Један догађај из мог живота ме је подсетио управо на Страхињу и саму атмосферу представе. Када сам сама била у адолесцентском добу, старији комшија из улице ми је рекао: „Најгоре је када си тинејџерском добу, тада имаш само три велика проблема: породицу, школу и спорт или хоби. Ако ти нешто од тога не иде, у најгорем случају све три ствари, твој свет се распада и ти желиш да извршиш самоубиство. Када порастеш, више немаш главне проблеме, него споредне, ситне и многобројне и тада се самоубиство аутоматски налази у категорији „Ај, сутра ћу“. Да ли је свако од нас једном био Страхиња? На који начин можемо да помогнемо сваком Страхињи на овом свету? Да ли је Страхиња остао заглављен у нашим животима и сада, када смо порасли и када говоримо као мантру нуспродукт „Ај, сутра ћу“?

Катарина Ђоковић
Портал „Хоћу у позориште“

ДНАС НА РЕПЕРТОАРУ

БЕЛА ГРИВА

Шабачко позориште

Рене Гијо

БЕЛА ГРИВА

Режија: Ирена Ристић

Сцена и костим: Шкарт колектив**Оригинална музика:** Борис Младеновић**Драматургија:** Тијана Грумић**Аутори прича и извођачи/це:** Милош Војновић, Душан Симић, Иван Томашевић, Владимир Милојевић, Синиша Максимовић, Деана Костић**Асистенткиње и асистенти:** Јована Омеровић, Филип Трифуновић, Игор Антић, Лука Лазаревић, Ђорђе Урбан, Горан Димитријевић, Ива Тадић, Соња Макевић, Марија Марковић (Омладински клуб Шабачког позоришта)

Бела грива је прича о пријатељству дечака и коња. У овој представи, то су четири приче. Једну прича дечак, другу коњ, трећу стари коњушар Антонио, а четврту – Газда, на чијем се имању ово догодило. Задатак публике је да сакупи све њихове приче.

Представа је намењена деци старијој од шест година, али и одраслима који нису заборавили шта је то пријатељство, шта је слобода и зашто је важно водити децу у позориште.

**Реч ауторског тима
О ПОВЕРЕЊУ**

Постоје представе са различитим темама и различитим начинама на које су приче у њима испричане. Наша Бела грива посебна је и по томе о чему говори и по томе како је то испричано. Међутим, оно што је најпосебније у овој представи јесте поверење – поверење као велика и важна тема приче о Белој Гриви, али пре свега поверење које смо ми имали једни у друге радећи на њој. Као што се дечак Фолко упустио у авантуру са својим пријатељем, белим ждребетом, тако смо се и ми упустили у авантуру прављења представе какву никада до сада нисмо радили, ни гледали, представе која се бави и тиме на које се све начине може испричати нека прича, али и тиме шта је истина и постоји ли само једна њена верзија - представе која нам је пружила прилику да испитујемо како сопствене границе, тако и границе позоришта. И знате шта? Нема их.

Белу гриву сви памтимо као лектуру из основне школе, међутим, баш због тога, потрудили смо се да ова представа ипак не буде само за децу, већ и за све нас који смо одавно завршили школу. Верујемо да се приче о поверењу, о другарству, о слободи, о природи, о правди и о љубави тичу свих нас.

Ауторке и аутори представе

Премијерна извођења:
19. и 20. фебруар 2019.

СУТРА НА РЕПЕРТОАРУ 12.00 (узраст 8+)

ТИХИ ДЕЧАК

Позориште за децу Крагујевац

Текст: Ана Душа и Тин Грабнар

Режија: Тин Грабнар

Драматургија: Ана Душа

Музика: Митја Врховник Смрекар

Костим: Сара Смрајц Жнидарчич

Превод на српски језик: Небојша Поп Тасић

Превод на знаковни језик: Ана Келер

Играју:

Миломир Ракић

Љубица Радомировић

Милош Миловановић

Сања Матејић

Тихи дечак је луткарска представа без лутака – то је плес прстију и глума тела, који су засновани на принципима такозваног платформ театра, где човек на сцени може бити уједно и глумац, и лутка, и сценски елемент, и реквизит.

САВЕТ ФЕСТИВАЛА**Миодраг Динуловић**, председник ЗППС**Ивана Недељковић**, директор 12. Фестивала “Мали Јоаким”**Милош Крстовић**, директор Књажевско-српског театра Крагујевац**Зоран Стаматовић**, директор Народног позоришта Ужице**Владимир Ђуричић**, директор Позоришта тимочке крајине

“Зоран Радмиловић” Зајечар

Градимир Филиповић, директор Народног позоришта Пирот**Спасоје Ж. Миловановић**, директор Народног позоришта Ниш**Предраг Радоњић**, директор Народног позоришта Приштина**Бранислав Недић**, директор Крушевачког позоришта**Милена Богавац**, директор Шабачког позоришта**Јелена Патрногић**, директор Позоришта за децу Крагујевац**Милица Радуловић**, директор Позоришта лутака Ниш**Драган Марјановић**, в.д. директора Народног позоришта Лесковац**Ненад Јовић**, директор Позоришта “Бора Станковић” Врање**Сеадетин Муџезиновић**, директор Регионалног позоришта

Нови Пазар

Братислав Јанковић, в.д. директора Градског позоришта ЧачакМАЛИ
ЈОАКИМ**СТРУЧНИ ЖИРИ****Др Миливоје Млађеновић**,
театролог**Љубица Бељански-Ристић**,
позоришни педагог**Драгана Милошевски-Попова**,
позоришни редитељ**СЕЛЕКТОР И МОДЕРАТОР****Анђелка Николић**,
позоришни редитељ**КРИТИЧАР ФЕСТИВАЛА****Наташа Гвозденовић****БИЛТЕН 12. ФЕСТИВАЛА ПРЕДСТАВА ЗА ДЕЦУ И МЛАДЕ “МАЛИ ЈОАКИМ”**

Издавач: Прво приградско позориште - Пулс театар Лазаревац

Уредник билтена и графичка припрема: Слађана Калик

Редакција:

Наталија Ђуровић, Радмила Булатовић, Милеса Караџић,

Катарина Ђоковић, Наташа Гвозденовић

Фотографија: Лазар Мандић